

Nej, det gør man ikke altid. Man spørger, man henviser maaske ogsaa Ministeren til at søge sine Oplysninger dér og dér, men man overlader til Ministeren at forme sine Spørgsmaal, som han vil forme dem. Men her har Ministeren faaet en Seddel med Spørgsmaalene stillet op, og der er sagt til ham: Vil De være saa venlig at stille Spørgsmaalene paa den og den Maade. Naar man spørger militære Autoriteter: kan Bevillingerne nedsættes med det og det Beløb og med hvilke Virkninger? Ja, saa maa man være meget mærkværdigt indrettet, hvis man tror, at de militære Embedsmænd vil svare andet end, at der kan naturligvis ikke nedsættes noget som helst, for der er for lidt i Forvejen. Det Svar er paa Forhaand givet. Det, at der er kommet forskellige Indrømmelser af ganske moderat Karakter til Trods for den Form, Spørgsmaalene har faaet, er snarest forbavsende. Naar Spørgsmaalene stillede saaledes, var Svaret paa Forhaand givet.

Jeg ved jo godt, at det blev sagt i det første Møde, Udvalget havde, efter at man havde vedtaget at sende Spørgsmaalene af Sted: Det er naturligvis en Fejl af os i Udvalget, at vi ikke har erklæret og ikke har trykt paa disse Spørgsmaal, at de var fortrolige, men vi gaar ud fra, at de betragtes som fortrolige, som om det stod der. I det Hovedorgan, som den ærede Ordførers Parti har her i Hovedstaden, stod der imidlertid en i og for sig paalidelig Redegørelse for, hvad Resultatet var blevet af Henvendelsen gennem Ministeren til de forskellige Chefer. Det var altsaa den Maade, hvorpaa Venstre behandlede Sagen fortroligt. Naar jeg alligevel ikke skal komme ind paa at yde mit Bidrag til disse Indskrevelser, er det for saa vidt en Opofrelse, som det var ganske berettiget at gøre det. Jeg gør opmærksom paa, at et konservativt Organ i Gaar gav en meget lang Redegørelse for, hvorledes man stiller sig med Hensyn til de skete Nedsættelser, og i og for sig en ganske korrekt Redegørelse, men naturligvis ogsaa et Brud paa Diskretionspligten. Om det paagældende Blad har faaet at vide, at man skulde være diskret, ved jeg ikke. Men disse Skrivelser har været hos forskellige, og Diskretionspligten er ikke blevet overholdt.

Jeg finder ikke Anledning til at dvæle ved de enkelte Ændringsforslag; den ærede foregaaende Taler har nævnt dem. Jeg skal ikke komme ind paa dem, heller ikke paa andre Enkeltheder. Det, det drejer sig om, er det Principspørgsmaal, hvorvidt man vil vedtage Finansloven

med de Nedsættelser, der er foretaget i Folketinget, eller ikke. Det mener Flertallet ikke, man vil. Saa har man taget sin Stilling. Man stiller sine Forslag om Forhøjelser, og overfor dette maa jeg da erklære, at jeg skal opfordre mine Partifæller til at stemme imod Ændringsforslagene med to Undtagelser, som det ærede Medlem gjorde Rede for. Den ene af disse Undtagelser gælder de Tilfælde, hvor man har foreslaet en Bevilling nedsat med et mindre Beløb, end den oprindelig var tænkt nedsat med, den anden gælder de Ændringsforslag, der foreligger angaaende Socialministeriets Budget og Budgettet for Ministeriet for offentlige Arbejder. Men for at ingen Fejltagelse skal være mulig, skal jeg nævne Ændringsforslagene. Jeg foreslaar, at vi stemmer imod alle Ændringsforslagene til § 2; det vil sige Ændringsforslagene Nr. 1—8, at vi stemmer for Ændringsforslagene til § 15 til Socialministeriets Budget, det vil sige Ændringsforslagene Nr. 9 og 10, samt at vi stemmer for de tre Ændringsforslag til § 16 vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder, det vil sige Ændringsforslagene Nr. 11, 12 og 13, men at vi gaar imod den Række Ændringsforslag, der er stillet vedrørende Krigsministeriets Budget, og som omfatter Ændringsforslagene Nr. 14—28. Jeg foreslaar, at vi kun stemmer for Nr. 20, men siger nej til alle de andre til § 21, og at vi blandt Ændringsforslagene til § 22, nemlig Nr. 29—34, kun stemmer for Nr. 31, medens vi derimod stemmer imod alle de andre Ændringsforslag til § 22.

Saa vidt med Hensyn til Ændringerne. Jeg finder aldeles ingen Anledning til ved anden Behandling at gaa ind paa en Debat om det hele Forhold. Vor Mening har vi hver for sig sagt ved første Behandling, og det er ikke lykkedes os ved Udvalgsarbejdet at blive enige. Jeg er nu ikke ganske enig i, at det skulde have været noget særligt intensivt Arbejde, der har fundet Sted i Udvalget. Det har det ikke været for mit Vedkommende; jeg synes, at det har været meget bekvemt og ikke anstrengende. Men Resultatet er maaske ogsaa af den Grund blevet derefter. Naar man siger, at der ikke har været megen Tid, vil jeg svare, at den Tid, vi har haft, har vi ikke brugt meget af til at undersøge, hvad der kunde spares. I alt Fald har jeg ikke været med til at bruge den. Om de andre Partier har været nødt til at konferere indbyrdes for at blive enige om deres Stilling, er et Spørgsmaal for sig; det har jeg været helt udenfor; jeg har ikke været med til at fremskaffe Ændringsforslagene.